ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ (Ἰωάν. κ΄ 19-31)
23 Ἀπριλίου 2017

Ἡ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς, τοῦ ὁποίου τὴν σωτήρια ὁμολογία ἑορτάζουμε σήμερα, ἀδυνατοῦσε νὰ πιστεύσει αὐτὸ ποὺ οἱ ἄλλοι μαθητὲς τοῦ ἔλεγαν ὅτι συνέβη κατὰ τὴν ἀπουσία του. Ὅτι δηλαδὴ ὁ Κύριος εἶχε ἀναστηθεῖ, ἦταν ζωντανὸς καὶ ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, «τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων», εἰσῆλθε στὸν χῶρο ποὺ ἦσαν συνηγμένοι «τῶν θυρῶν κεκλεισμένων», καὶ τοὺς ἔδειξε τὰ σημάδια ἀπὸ τὰ καρφιὰ στὰ χέρια καὶ στὰ πόδια του. Ἀντ' αὐτοῦ ὁ Θωμᾶς, ζητοῦσε νὰ δεῖ γιὰ νὰ πιστεύσει. Ἤθελε πρῶτα νὰ ψηλαφίσει τὰ μέρη τοῦ σώματος τοῦ Κυρίου ποὺ ἔπαθαν, τὴν πλευρά του, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, ποὺ τρυπήθηκαν, καὶ ἔπειτα νὰ ἀποδεχθεῖ ὅτι πράγματι αὐτὰ ποὺ τοῦ ἔλεγαν ἦταν ἀληθινά. Ὁ Χριστὸς τότε, συγκαταβαίνοντας στὴν ἀδυναμία τοῦ Θωμᾶ, ἐπανέρχεται μετὰ ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες καὶ μὲ τὸν ἴδιο θαυμαστὸ τρόπο, παρουσίᾳ ὅλων τῶν μαθητῶν του, ἐπιδεικνύει τὰ χέρια, τὰ πόδια καὶ τὴν πλευρά του. Αὐτὸ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα ὁ μὲν Θωμᾶς νὰ τὸν ὁμολογήσει ὡς Κύριο καὶ Θεό, ὁ δὲ Ἰησοῦς νὰ πεῖ τό «μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες».

Ὁ Θωμᾶς πάντως δὲν ἦταν ἄπιστος. Ἦταν ἁπλῶς δύσπιστος, ἴσως ἐξαιτίας καὶ τῶν ὅσων εἶχαν προηγηθεῖ καὶ ἀφοροῦσαν τὴν ταπείνωση καὶ τὸν ἐξευτελισμὸ τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοὺς Ῥωμαίους καὶ τοὺς Ἰουδαίους. Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι τὴν ἴδια δυσπιστία μὲ τὸν Θωμᾶ ἐπέδειξαν καὶ οἱ ἄλλοι δέκα μαθητὲς ἐνώπιον τῆς ἀναγγελίας τῶν Μυροφόρων γυναικῶν ὅτι εἶδαν τὸν Κύριο. Αὐτοὶ θεώρησαν τὰ λόγια τῶν γυναικῶν ὡς παραλήρημα καὶ ἀποκύημα τῆς φαντασίας τους. Ἀκόμα καὶ ὅταν ὁ Κύριος ἐμφανίστηκε «ἐν μέσῳ αὐτῶν» καὶ τοὺς ἔδειξε τὰ σημάδια τοῦ Πάθους του, αὐτοὶ πάλι δὲν πίστευαν. Μόνο ὅταν ὁ Χριστὸς ἔφαγε ἐνώπιόν τους πίστεψαν στὴν πραγματικότητα τῆς Ἀνάστασης. Βέβαια οἱ μαθητὲς δὲν ἦσαν κακοπροαίρετοι ἄνθρωποι. Ἤθελαν μὲν νὰ πιστεύσουν, ἀλλὰ πρῶτα ἐπιθυμοῦσαν νὰ βεβαιωθοῦν γιὰ τὸ ὑπερφυὲς μυστήριο ποὺ εἶχαν μπροστά τους.

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα, καὶ δὴ μετὰ τὴν Πεντηκοστή, ὅταν ἔλαβαν τὴ Χάρη τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ κατ' ἐπέκταση τὴν πιστοποίηση ποὺ ζητοῦσαν σὲ σχέση μὲ τὸν Χριστό, οἱ μαθητὲς καὶ Ἀπόστολοι μὲ εἰλικρίνεια, μὲ ζῆλο καὶ ἀξιοπιστία, κήρυξαν τὴν πραγματικότητα τῆς Ἀνάστασης καὶ τῆς καινῆς βιωτῆς. Μὲ θάρρος καὶ παρρησία πλέον ἀντιμετώπιζαν τὴν ἄρνηση τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Ἐθνικῶν καὶ διακήρυσσαν τὸ «οὐ δυνάμεθα ἡμεῖς ἃ εἴδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν».

Ἀπὸ τότε καὶ μέχρι σήμερα, ἡ δική τους μαρτυρία προσφέρεται σὲ ἐμᾶς, μέσα ἀπὸ τὴν παρακαταθήκη τους, τὰ γραπτὰ τῶν Εὐαγγελίων καὶ τὴν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας, ὥστε καὶ ἐμεῖς νὰ πιστεύσουμε στὸν Κύριο καὶ νὰ καταξιωθοῦμε τοῦ μακαρισμοῦ του: «Μακάριοι, οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες». Αὐτὸς ὁ χαρακτηρισμὸς ἀφορᾶ σὲ ὅλους, οἱ ὁποῖοι χωρὶς νὰ δοῦν τὸν Κύριο, νὰ ἀκούσουν τὴ διδασκαλία του, νὰ δοῦν τὰ θαύματά του, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ψηλαφίσουν, πιστεύουν εἰς αὐτόν. Αὐτὴ εἶναι ἡ πίστη, τὴν ὁποία ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἑρμηνεύει ὡς «ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων».

Εἰδικότερα, γιὰ ἐμᾶς σήμερα ἡ πίστη μας δὲν πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἐὰν θὰ δοῦμε τὸν ἴδιο τὸν Κύριο ἢ θὰ παραστοῦμε μάρτυρες κάποιου θαύματος. Τὸ πρώτιστο πρέπει νὰ εἶναι ἡ φιλοτιμία τοῦ καθενός μας, ἡ ἀγαθή του διάθεση, ἡ φύλαξη τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, ὁ πόθος τῆς οὐρανίας βασιλείας καὶ ἡ ἁπλότητα. Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἦσαν μάρτυρες θαυμάτων, ἀκροατὲς τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ καὶ συνδαιτήμονές του σὲ τράπεζες. Ἐπειδή, ὅμως, τοὺς ἔλειπε ἡ ἁπλότητα καὶ ἡ ἀγαθότητα δὲν πίστευσαν στὸν Κύριο καὶ συνεπῶς δὲν τὸν ἀκολούθησαν, μένοντας ἔτσι ἐκτὸς τῆς βασιλείας του. Ἐμεῖς, ὅμως, ἂς προσέξουμε μὲ ἀγαθὴ διάθεση στὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἂς ἀγωνιστοῦμε νὰ τὸ ἐφαρμόσουμε μὲ προθυμία. Ἔτσι θὰ ἐπιδεικνύουμε ἔμπρακτα τὴν πίστη μας καὶ δίχως ἄλλο θὰ λάβουμε ὡς καρπό της τὴ σωτηρία μας. Διότι δὲν ψεύδεται ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ὑποσχέθηκε νὰ σώζει τοὺς ἀνθρώπους μὲ μόνη προϋπόθεση τὴν πίστη τους πρὸς αὐτόν. (Ἰωάν. 3, 15)